

Ivan M. Jirous  
MAGOROVA SUMMA II

Ivan M. Jirous

M A G O R O V A

S U M M A

II

---

t o r s t

# OCHRANNÝ DOHLED

/1985/



KNIHOVNA JANA PALACHA

FILOZOFICKÁ FAKULTA UK V PRAZE

Inv. č.: *CS01833/2016 358*

© Ivan M. Jirous – heirs, 2015

Editor and commentary © Martin Machovec, 2015

© Torst, 2015

ISBN 978-80-7215-501-9

---

Květy jabloní  
koudelí obalené

Kéž si tak měkce lehne  
do Tvého hnízda,  
Pane

25. 5. 85

---

Jestli mi Pán Bůh dá  
naposled navázat nit,  
nechci nic ztratit,  
potichu korálky rozsypané  
nazpátek na ni soukat.  
Jestli mi Pán Bůh  
ještě jednou  
tohleto všechno dá.

Má matka byla švadlena  
moje sestra tká gobelíny  
chce to jen znovu navázat  
osnovu  
přehodit přes ni útek  
být pokorný

5. 6. 85 I.

---

A sotva jsem dopsal  
sedl na kolo –  
kolem šel  
v tmavomodré košili  
chlap s kosou.  
Hle jak se převléká  
smrt kmotříčka!  
A vánek od kosy máchnutí  
(které se nestalo)  
šlehl mne přes víčka.

5. 6. 85 II.

---  
To je ta chvíle,  
kdy už máš skoro prst  
na kohoutku.  
Na lukách plno kohoutků  
a kostivál.  
Šedozelené žito.

To je ta chvíle,  
kdy naději  
skoro jsi pustil po vánku.  
A v podvečerním horkém tichu  
nepřetržitý skřípot skřivánek.

5. 6. 85 III.

---  
Za tetou Slávou  
předtím než zemřela  
nezašel  
čas si nenašel

Nezastavil se nezašel  
A moje sestra jí  
pak k smrti dosloužila

Jedni bojují za lidská práva  
Ti druhí zatím  
ti svým bližním  
perou posraná prostěradla

5. 6. 85 IV.

---  
Prosím Tě Bože pokorně  
ať neberu nic úkorně  
ať nejsem zlý na Julianu  
a když se ožeru, ať potom ráno vstanu

5. 6. 85 V.

---  
Den poté  
co s Roubalovic  
měl jsem debatu o kopřivách  
(že moje děti je sbírat nebudou)  
o tom grandiózním podvodu establishmentu  
o dětské práci  
a o neodcizené práci

cestou na kole z Telče  
kousek před odbočkou na Strannou  
v pangejtu u silnice  
maličký kluk  
srpem  
sek kopřivy nasycené olovem

Třel si ruku spálenou od kopřiv  
a pozdravil mne v svém opuštění  
cizího  
bylo to neštěstí samo

Kdy konečně nějaký Samo  
zas zbaví mou zemi  
Avarů?

5. 6. 85 VI.

---  
Tolikrát jsem psal  
o olších  
a dneska je prvně vidím kvést  
Nepřestáváš mě Bože můj  
laskavě světem vést

A tuhle cestou do Vydří  
prvně jsem viděl květy dubů  
Tak laskavě mě Bože ved'  
dokud se dívat budu

6. 6. 85

---  
Na modrém březovém nebi  
zelený odlesk bříz

Město poseté břízami  
Město stulené v betulích  
v břízách  
na modrém studeném nebi  
laskavý zelený odlesk bříz

To se ještě smělo  
slavit Boží tělo

A děti s košíčky  
s květy pivoněk  
skrz květy pivoněk  
se ještě smělo  
Pane Bože můj  
přivonět k Tvoje tělo

A dneska moje žena Juliana  
v modrém jak Panenka Marie  
a moje děti dvě  
v modrých oblečcích  
a čtyři utrápené břízy

Tak málo bříz  
můj Pane Bože  
jako by Tvoje Tělo zmrazilo se  
zesvětlelo



A tolik květů pivoňk  
Můj Pane Bože  
má lásko  
mé děti

Když se ještě smělo  
slavit Boží tělo  
Na modrém  
lesklém  
zeleném

Můj Bože!  
Mé děti!

8. 6. 85

---

Ta, která už se mnou nechce spát,  
ta spí tam, kde spí.  
Za chvíli půjdu i já  
spát tam k ní.  
K té, která už se mnou  
nechce snad spát.

Jestli vypadá láska tak,  
abych ji nechal spát?  
Jestli láska je  
nechat spát,  
nevzbudit?  
To zatím nevím.

Snad  
za chvíli  
potichu půjdu spát vedle té,  
která se mnou nechce už spát.

13. 6. 85 I.

---  
Bzučení much bez mucholapky  
je v dur.

Bzučení much bez mucholapky  
je v dur,

bzučení much okolo lampy.

Nechce Juliana mucholapky,  
plácačkou zabíjí mouchy.

Ale já si ji koupím;

o púltón zvednu hlas much  
nebo o čtvrttón.

Schönbergovy a Hábovy mouchy  
budou mi zpívat.

V noci, kdy holčičky spí  
a nemůžu je budít  
divokým bigbítem.

*13. 6. 85 II.*

---  
Není pravda, že je mi smutno,  
smutno mi totiž není.

A není pravda, že jsem sám,  
jsem jenom osamělý.

*13. 6. 85 III.*

---  
Dvě těla do sebe propletená  
jak houska,  
dvě těla milostí posypaná  
jak mákem,  
dvě těla z kůže svlečená  
dvojitým hadem,  
fenyklem provoněná

13. 6. 85 IV.

---  
Když jsem se konečně vracel domů,  
světlo za mými zády se začalo kývat,  
černý mrak mě ošlehával přede mnou i za mnou,  
ohlédl jsem se,  
byly to koruny stromů, kymácející se ve větru.  
Bondy už spí naproti v židovském domečku.  
Juliana spí taky  
a dneska konečně ji nechám spát.  
Když jsem za zády ucítil kymácející  
koruny stromů,  
vzpomněl jsem na Kennetha Patchena.  
Na stole přede mnou leží list ořešáku,  
který utrhly mé děti u Daníčků.  
Znal jsem jednoho básníka lásky,  
Desnose,  
a před několika lety jsem k němu připojil Vaše  
jméno,  
Patchene, dávno mrtvý,  
a zhloubi svého žití tady Vám vzdávám svůj hold.  
Bondy naproti spí v židovském domečku,  
třetí básník lásky,  
ten, který ví, že láska nezůstává na žitém  
a prožitém,  
a trvá i mimo osobu lásky.

Měl jsem to štěstí nevídané na zemi,  
že jsem žil s nejlepšími lidmi této země.

Vás jsem minul.  
A obě srdce  
rozstrílená  
jsou obě srdce mezi Tvým a mým.

*14. 6. 85 I.*

## **Paulu Fortovi**

Milenky měli odjíždějice  
a po návratu jejich dcery

Měl jsem rád Julianu  
odjížděje  
a po návratu mám Julianu  
ten který byl jsem odjížděje  
po letech zase jinou branou  
vracím se k té co Juliana  
napořád zve se

Láska stranou  
úzkostně krčí se a dívá

Julianu měl jsem rád odjížděje

*14. 6. 85 II.*

---  
Maličký Ježíš choulil se  
v náruči sv. Kryštofa

Alespoň na chvíli  
okamžik odpočínutí  
kdy ho kolébaly Kryštofovy ruce,  
zatímco nohy svatého  
prorážely vodu mohutné řeky

Na chvíli  
choulí se miminka vrbců  
v okupovaném hnízdě jiříček

Šest nocí v týdnu

28. 6. 85 I.

---  
Až v tom posledním usebrání  
nevytrysknou ti slzy ani  
až v tom posledním opuštění  
neuvidíš mě,  
není

Květ na klasu štíhlého žita  
ještě se drží ve vánku

Není poslední opuštění  
na klasu žita,  
neuvidíš mě ve vánku držet se posledním  
udržením,  
v posledním ohlédnutí neuvidíš mě,  
štíhlého  
držet se květem stébla

Není

28. 6. 85 II.

---  
Ke konci dní neodvolatelně  
směřují dravci, vstavače  
a mníci.  
Nevybavils mě ostrými šupinami,  
nedals mi ostruhy a nesrazitelný hřebínek,  
neozdobils mě drápy  
ani hrubou srstí.  
Ocejchovals mě znamením plevelných ryb,  
lovné zvěře.  
Okrášlil jsi mne psacím perem,  
kéž se jím nechlubím jak páv!  
Kéž zanechám několik hebkých stop  
v sibiřském sněhu.  
Kéž jako liška  
zametú ocasem potom tu stopu.  
Od nože odlétlé lesklé šupiny  
ať jí přikryjou.  
Kéž.

28. 6. 85 III.

---  
Tak jako břechťan drápký  
objímá jilm  
tak kořistně Tě miluju  
já vím

A jako slimák na listě  
políbím Tě a pohladím  
jistě

Ubytuji se v Tobě jak  
netřesk v škvíře zdi  
jako červotoč v oltáři  
já vím

28. 6. 85 IV.

---  
Zlatá jsou piva pod pípou  
s bílou pěnou nad hladinou

Až pít přestanu jestli ou  
zůstanou zlatá neztmavnou

Zdali mi potom bude líp  
stříbrný až mě odlesk píp  
nebude oslňovat

Líp než ted' kdy se s básněmi  
do hospod chodím zasněný  
před světem tiše schovat

4. 7. 85 I.

---  
Dřímala Juliana  
pod modříny  
ve vzduchu sytém silicí

Dřímala Juliana  
u modřínů  
strásala spánkem denní dřinu  
když jsem ji budil  
ještě dnes  
za to se stydící

4. 7. 85 II.

## Vrářovi

Tázání zlatem,  
bolus nenatřený,  
opačné kolotoče točení,  
v dálce začne dechovka vyhrávat  
na flétnu,  
mez bolestí navrší se  
červenavý

valčík s polkou  
proti směru ručiček se točí

v nouzi čert i holky lapá

*21. 7. 85 I.*

---

Na krajíc chleba položený  
opačný

Na kraji másla namazaný  
okousaný

Na kraji louky  
kupkou sena opuštěný

Na kraji rtů  
zapomenutý

*21. 7. 85 II.*



---  
Nad morovými jamami dým  
Jáchym

21. 7. 85 III.

---  
Zeleně vymalovaná  
stěna  
zakuklená zavinutá okurková  
v okurkovém láku  
namočená  
po rosničce žebříky lezoucí  
vymandlovaná tráva

Má milá!  
Znovu!  
Po schůdcích andělé s žabími ploutvičkami  
stoupající  
po rosničkách senem zezelenavým  
se chvějící  
zakukleným stěnou v okurkovém  
láku namočeným

V zeleně fluoreskující láhvi  
se milujícím  
rosničky přihlížejí

21. 7. 85 IV.

---

Nehty se masu blíž  
v úzkosti zaryjí  
Proč se nepomdlíš  
k Panence Marii?

30. 7. 85

**J. J. (II.)**

Položí se  
položí se  
lehce do trávy

Povyroste  
povyroste tráva  
zahalí ho

A zarostlý  
a zarostlý  
bude v ní snít

Usne a nevzbudí se

Čmeláci pyl  
čmeláci pyl  
sbírající  
zabzučí  
zabzučí

Přejdou kolem  
přejdou kolem  
sena i otavy  
přejdou věky

Neprobudí se  
neprobudí

5. 8. 85 I.

---  
Jako bych  
Užasl nad tím, že  
Láska  
Item  
Agapé  
Navždy není nikdy  
Au

5. 8. 85 II.

---  
Ten život, co jste tady žili,  
bych možná taky přežil.  
Možná že bych se taky rozplakal,  
byl s vámi smutný a  
díval se s důvěrou  
k tomu, co dneska  
s nedůvěrou prožívám.

Ten život, co jste tady žili,  
snad bych vám s ním i pomoh.

Má lásko,  
možná že právě teď bych Ti pomoh s Tvým  
životem.

Kdybych to přežil.

5. 8. 85 III.

---  
Tolik hříchů jsem už zas napáchal,  
a ke zpovědi nechci jít.  
Tolik hříchů jsem už zas napáchal,  
a ke zpovědi nechci jít.  
Bonaventuro, kde jsi?

Tolik svinstva jsem už zas udělal,  
a vím o tom.  
Tolik svinstva jsem už zas udělal,  
a vím o tom.  
Bonaventuro, kde jsi?

Pod růží měl bych Ti zas říct,  
co dělám.  
Pod růží měl bych Ti zas říct,  
co dělám.  
Bonaventuro, kde jsi?

5. 8. 85 IV.

---  
Co můžeš odložit na zítřek,  
nedělej dnes.  
To se týká i spasení.  
Není všem dnům konec,  
dnešek má dost svého trápení.  
Co můžeš odložit na zítřek,  
nedělej dnes.  
To se týká i spasení.

8. 8. 85

## Pozíří před sv. Bernardem

Kázání možná mine se cílem,  
řeči o Panně Marii  
možná se minou cílem,  
brok mine střelnicovou špejli,  
ne všechen déšť  
padající z mraků  
leží na hladině tůní,  
všechen vítr neovívá stéblo,  
trocha větru míří jinam  
osušit slzy  
pod Tvýma očima

Ty, který víš všechno,  
ani nevíš, jak jsem Ti vděčný  
za tuto chvíli na kameni  
mezi dvěma dešti

Nikoho neopustí  
ta, která se za mne přimlouvá

18. 8. 85

---

Stanu se Tvým zrcadlem  
roztřeseným  
Tvým zrcadlem rozechvělým  
oprýskaným  
oloupaným olovem Tvých slz

I'll be your mirror

Stanu se zezadu Tvým  
rozechvělým zrcadlem  
Tvými olověnými kapkami slz

I'll be your mirror

Nico,  
kde ses mezitím potloukala?  
Když jsem Tě prvně slyšel,  
Nico,  
prosím, kde ses od té doby  
potloukala?

6. 9. 85 I.

---

V Markvarticích  
na svátek Panny Marie Nanebevzetí  
pozoroval jsem vitráž,

pro vás, co nevíte, co je to vitráž,  
čuměl jsem skrze vokno,  
čuměl jsem skrze vokno,  
viděl jsem tam světce s ptáčky,  
viděl jsem tam světce  
s několika ptáčky, au!

Moje milá už spí,  
leží v posteli která je jako pole,  
leží v posteli která je jako len, modrý,  
z kterého ustlali  
její postel.  
Moje milá je milá,  
leží a spí.  
Moje milá je milá, leží a spí, modrý len ji  
omotává  
jako svlačec, rdousí ji po krku, milou,  
spící,  
spící.

Au!  
Nadechl jsem se,  
nadechl jsem se  
a zařval:

Zachraňte moji milou,  
Pane Bože, zachraňte ji,  
au!

Možná že po Tobě chci moc,  
Pane Bože,  
možná po Tobě chci moc,  
za tu, která tu spí, ovinutá svlačcem,  
tiše tu spí.

6. 9. 85 II.

---

V metru  
jsme byli vystaveni apokalyptickému větru  
v ZOO zavřeli všechny  
hospody  
na Florenci jsme  
zírali na hesla  
Na počest XVI. sjezdu KSČ  
elektrizujeme 450 km tratí  
Sláva hrdinům slovenského povstání  
Pod praporem marxismu-leninismu  
k rozvoji socialistické železnice  
Proletáři všech zemí spojte se

I Juliana řekla  
že je to Orwell  
nebo studně  
zapomnění

Tak, tak.  
Ale v hospodě na Florenci  
se mnou zas  
sedí Čuňas.

17. 9. 85 I.

---

Bondy,  
ó dny se vracejí  
jak v padesátých letech  
kdy jsem byl krátce na světě

Bondy,  
hora dní se valí  
jako by mezi položivé  
z mrtvých vstal Stalin

17. 9. 85 II.

---  
Ech ty,  
který nevíš kudy chodíš,  
který nevíš co smíš  
a co nesmíš,  
ech ty.

Moje sestra Zorka  
má nalakované nehty.

18. 9. 85 I.

---  
Když jsem policajtovi v  
Telči  
líčil návštěvu ZOO,  
řekl:  
Takže všechno upadá.  
Ano, všechno upadá.  
Ale jak řekl Brecht,  
začít znovu  
můžeš i z posledního dechu.  
A Rilke:  
A přec je kdos,  
kdo padání to věčné  
bez konce něžně  
drží v rukou svých.

18. 9. 85 II.



---  
Se srdcem ztuhlým jako rosol  
duše flekatá tlačěnka  
dívám se jak se tenká blanka  
propadá mezi  
smím a nesmím

Před deseti lety jsem zase začal psát verše  
nejvyšší čas abych toho letos nechal  
těžko je oheň rozdmýchat  
prasklými měchy

Se střechy  
do sklepa leze kouř  
chi chi

29. 9. 85 I.

---  
Čevo že bylo  
už je pryč  
čumím do piva jak  
Stankovič  
na houžvi protažené chřípím  
procházejí se andělé  
provazochodci  
Nikolajovi připíjím

Už brzy dovrším fúzi

Můj guru  
jakou stvůru  
vzal jste si za žáka?

Evžene!  
Vydržím ještě chvíli  
než den se přežene  
a noc mě spolkně mlsná,  
zase budu rvát ze sna  
a několik hodin bdít.

Chtěli jsme, co jsme chtěli chtít.

29. 9. 85 II.

---

Přímo v té chvíli  
při přijímání  
na zpověď nepomyšlím ani  
jen cestou tam  
a cestou zpátky  
všímám si krok mám nějak  
vratký

29. 9. 85 III.

---

Zaslechl jsem hlas větru  
z okénka špajzu, kde jsem  
okusoval vepřovou kost.  
Polekal jsem se  
a pak uklidnil.  
Pokud je to jen vítr,  
který ví, odkud vane  
a kam chce...

1. 11. 85